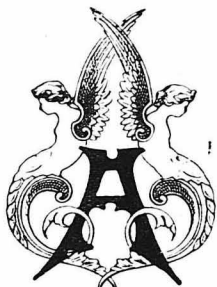

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΛΗ ΠΑΣΣΑ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΟΥΛΑ

Η κόρη του Χρήστου Μπαρξέλη και ο Άλης. Ένας Ήπειρώτικος γάμος. Όταν έμπαινε ο Ταχης Άμπιάης... Η επέμ-
έχαις μιάς Άτσιγγάνας. Μιά περίεργη σκηνή στο Σεράγι του Τυράννου. Ο έπιλογος της τραγωδίας. Η Μορφοϋλα
Γιαννιζή και ο Άλης. Μόρα στον όντά. Πώς την έπαθε ο Άλης. Ο Άλθανος και η θυροσκια του κ.τ.λ.

NAMEΣΑ στους σσοτινοϋς και άγιους
έροτες του Άλη Πασσά περιλαμβάνε-
ται και ο έγγληματικός πόθος του για
μιά άγνη και άφρατη κόρη των Ιουαν-
νων. Η κόρη αυτή έλέγετο Κατερίνα
Μπαρξέλη, ήταν μόλις δεκαπέντε έτων
και άνηκε σε μιά από τις άρχοντικές ο-
ικογένειες του τόπου. Άν και μικρή ά-
κόμη, είχε σοματική διάπλαση σωστής
γυναικας, και ή φήμη της όμορφιάς της
είχε άπλωθι σ' όλη την Ήπειρο. Γι'
αυτό οι γονείς της, φοβούμενοι ότι ο
Ταχης Άμπιάης — ο άρχιστομόδος του
Τυράννου — θάβλαπτε καμιά νύχτα στο
σπίτι τους ν' άρπάξει την Κατερίνα για
νά την πλείσει στο χωρέμ του Άλη
Πασσά, άπεράσισαν να την παντρεύουν
μιά ώρα άρχίτσης, για ν' άποφύγοιν
μιά τέτοια συμφορά. Ο γάμος της δέν
ήταν δίστολος, γιατί ή Κατε-
ρίνα, εκτός της όμορφιάς της, έπαυσε και σοματική πρσίτα.

Από τους πολλούς μνηστήρες που ζήτησαν την κόρη του, ο Χρή-
στος Μπαρξέλης έδιδάξε ένα νέον έμπορο Άρτινό, το Γρηγόρη Άν-
τουαροπόδω, και γυήγορα-γυήγορα τους έστερένωσε... Συμφωνά
μιά τότε Ήπειρωτικά έθιμα, άμέσως με-
τά το στεφάνωμα, οι συγγροι χωρίστηκαν,
για νά ένοσθον κάτω από τη συγγροική στέ-
γη έσται από τρία χρόνια — όταν θα με-
γάλωνε άσχετά και ή κοπέλλα.

Έτσι ή μικροπαντοειμένη Κατερίνα έ-
ξασολούσθους να ζή στο πατρικό της σπίτι,
όπου ή παρθενιά της χάρι όλοένα λουλού-
διζε...

Έξαφνα, ένα πρωί, έχτισσε στο άρχον-
τικό του Μπαρξέλη ο μοιραίος Άλθανος ά-
στινόμος. Μόλις τον είδε ο οικογενειάρχης
έξέσπασε. Έν τούτοις, κάνοντας την άνάγκη
φιλοτιμία, τον έμπασε στη σάλα, τον έπέ-
ρασε καφέ και τον έρότησε σε τί ώμεις
την τιμή (!) της επισέφσης του. Ο Άμπιά-
ης, χωρίς περιστροφές, του έδίδωσε ότι ο
σεβαστός του κήνος έπιθυμώσε να τον έ-
δω στο Σεράγι του.

Μου είπε μάλιστα ότι μπορής να πά-
ρης μαζί σου και την κόρη σου, την Κα-
τερίνω, που βιάστηρες τόσο πολύ, λέει, να
την παντρεύης!...

Κατάχλωμος ο διστυρισμένος πατέρας,
άπάντησε :

— Την κόρη μου ;... Μά τώρα αυτή είνε παντοειμένη... δέν είνε
πειά στην έξουσία μου... Μόνο ο άντρας της θά μπορής να την
πάη... κι' αυτός λείπει, βροίκεται στην Άστια... Τι νά κάμω γώ;...
— Καλά, άπάντησε με το σατανικό του χαμόγελο ο Άλθανός, θά
τόπο αυτό στον άφέντη μου... Σέρεις όμως τί άνθρώπος είνε... Άμα
θυμώσθ ο Άλη Πασσάς δέν λογαριάζει τίποτε... Έγώ θά σου έλε-
γα να μην τον άγγιγής... Νά πάρης τό κορίτσι σου και νά πάς...
— Ο Χρήστος Μπαρξέλης έσπασε το κεφάλι, δηλώνοντας ότι θά συ-
μμορφωθι με την έπιθυμία του Τυράννου και θά πάη στο Σεράγι με
την κόρη του... Ο Ταχης Άμπιάης έφυγε, άφίρνοντας τον Μπαρξέ-
λη σε βαθιά άπελπισία...

Στην κατάστασι αυτή τον εύριχε σε λίγο ή γυναικα του.
— Τι έχεις, Χρήστο μου, κι' είσαι έτσι ; Τι ήθελε σάτι μας έζει-
νος ο τοιζατάρατος ; τον έρότησε ή Μπαρξέλιαννα λαχταρισμένη.
— Ο Άλης έστειλε και ζητάει τη Ρίνα μας ! άπάντησε ο πατέρας.
Νά, αυτό είνε !...
— Συνορά μας ! έφώναξε ή μάνα.
— Κά άσχιον να κλάινε μαζί,
πεποιηό ο ένας στην άγκαλιά του
άλλου...
Την ώρα έζεινη ή Κατερίνω
έλειπε από το σπίτι ήτανε στο
γυσιονάκι, όπου, μαζί με δυό φι-
λενάδες της, είχαν μπάσει στην
αυλή μιά Τοιζοκοιτίτσια και
τοίς έλεγε τη μοιρα τους. Άκού-
γοντας τις σαλαστιζές φωνές
της Μπαρξέλιαννας, ή Κατερίνα
και ή φιλενάδες της έστρεξαν να

ιδούν τί συμβαίνει. Τοϋς άκούσθηςσε και ή γυήτισσα.
Έμπήξαν και ή τέσσερες στη σάλα. Η Κατερίνα, μόλις άκουσε
ότι τη ζητάει ο Άλη Πασσάς, έμπεσε τό κλάματα, γιατί ήξερε τί την
περιμενε. Σε όλη την Ήπειρο όσον γουστά τό έρωτικά κατορθώματα
του Τυράννου και των γυήων του, κι' όλες ήξεραν ότι τό κορίτσι που
θάβλαπτε στο Σεράγι, δέν θάβγαინε παιά από χει μέσα παρά νεκρό!...
Η άτσιγγάνα στεκότανε παράμερα συλλογισμένη, άκούγοντας τοϋς
θρήγους του. Όταν κατίπες σε λίγο ή φυσική αυτή τοιζιμία, προ-
ζώρησε στο Μπαρξέλη και του είπε :
— Έγώ έχω έναν τρόπο να σάς σώσω,
— Έσύ ;... Άν μιά σόηση, ελεε ο γέρος, θά γεμισώ τις
τοίτες σου φλωριά !... Λέγε ! Λέγε !
— Χι... Έκανε ή γυήτισσα, ο τρόπος μου θά φανη λιγάκι σκλη-
ρός, αλλά μη φοβήθτε... Ο Πασσάς θέλει την Κατερίνω σας για-
τί έμαθε πως είν' όμορφη, δέν είν' αλίθια !
— Σωστά... κι' αυτό τη θέλει.
— Αουτόν, έγώ έχω τρόπο να την κάνω σε λίγο ώρα άσχημη, σάν
τη μάνα του Διαβόλου !... Νά πείσονται άνθρώπος να ή βλέπη !...
Η Κατερίνω έσκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια.
— Δέ θέλω !... δέ θέλω !... έλάγαγε... Θέλω να πεθάνω...
Άλλ' ή γυήτισσα την καθοργάνεσε.
— Θ' άσχημήςε μόνο για λίγον καιρό... Σε τρεις μίνες θά γί-
νης πάλι όπως ήσουν, φτάνει να κύνης όπος θά σου πο.

Κι' έτσι ή Κατερίνα Μπαρξέλη δέχτηκε
να χάσει πρόσ όρας την καλλονή της, για να
γλυτώση την τιμή της...

Κατά την έπιθυμία της άτσιγγάνας, ή Κα-
τερίνα ξεκλώθηκε στο κρεβάτι της, άφίρνον-
τας να της κάνη ότι θέλει... Η άτσιγγάνα
την άποκοίμισε μ' ένα βοτάκι, κι' όταν έκα-
τάλαβε ότι ή κόρη ήταν άναίσθητη, έπήρε έ-
να κοίτρεο μαχαίωμα και της έχάρωσε τά
μάγουλα. Τό αίμα έστρεξε, άλλ' ή γυήτισσα
είχε τρόπο να τό σταματά... Της έβαζε μιά
κίτσην σπώνη έπάνω, κι' έτσι ή πληγή φαί-
νονταν σάν πολυκαιρισές... Όταν ή κόρη
έξύπνησε κι' είδε τό πρόσωπό της στον κα-
θρέτη, αρά λίγο να λιποθυμήση. Ήταν τε-
ρας άσχημιάς, σιγάμια !...
— Μη φοβάσαι, κοπέλλα μου... Σε τρεις
μίνες θάσαι όπως πρώτα... Νά, πάρε αυτό
τό κοίτρεο κι' τό βοτάκι σ' ένα τσιουκάκι
ροϋ και να νίβεται μ' αυτό τρεις φορές την
ήμέρα...
Και ή γυήτισσα, άφού έπήρε από τον πα-
τέρα της κόρης την ίσοχημένη άμοιβή, έφυγε.

Την άλλη μέρα, ο Χρήστος Μπαρξέλης έ-
πήρε την κόρη του και πήγαν στο Σεράγι. Η Κατερίνα είχε σκεπα-
σμένο τό πρόσωπο μ' έναν πινεό πέπλο.

Ο Ταχης Άμπιάης όδήγησε πατέρα και κόρη στον όντά του Άλη.
Ο Τυράνος καθότανε σ' ένα ντιβάνι και κάπνιζε τό τσιουκάκι του.
Μόλις τοϋς είδε να μπαίνουν, έχωμογέλασε, εύχαριστημένος γιατί θά
πλούτιζε τό χωριό του μ' ένα ιαζήνη άνθρώπινο λουλούδι...
— Καθίστε ! καθίστε, τοϋς είπε και διάταξε να φέρουν γλυζιμα-
τα και σομαπέτια. Στο μεταξύ, σπρόκθηκε και πλησιάζοντας στην πε-
λοσκειαστη κόρη της χάιδεψε τό κεφάλι λέγοντας :

— Άς ιδούμε λοιπόν, κοιζούμ, τό προσοικατά σου, που τό λένε τό-
σο όμορφο...
Κι' επειδή ή Κατερίνα άντιστεκόταν, ο Άλης, με μιά γυήγορη
χειρονομία, άνεσώησε τον πέπλο. Στο αντίκρουμα του παραμορφο-
μένου έζεινον προσόπου άίρης νεαυρή έκπλήξσης.

— Ω ! τί είνε τοϋτο, όρέ ; Γιατί είν' έτσι ; ρώτησε θυμωμένος
τόν πατέρα της.
— Είνε από μιά κακή αρρώστια, Βεζύνη μου, άπάντησε ο Μπαρξέ-
λης... Άνεμοβλογιά, ή ζάτι τέτοιο... Τι νά πο και ή γώ... Νά, έτσι
θά μείνη τό καυρέο τό κορίτσι σ'
όλη του τη ζωή...

Ο Άλης έθιμάτιζε άπάνω-
κάτω, σάν άγριο λουτάφι. Ήταν
έξω φρεσόν με τον Ταχη που
τοΰφερε ένα τέτοιο τέρας.
— Φύγετε από δω ! έφώναξε
τέλος στο Μπαρξέλη, Φύγετε γυή-
γορα !...

Κι' όταν ο πατέρας και ή κό-
ρη έφυγαν, ο Άλης εκάλεσε τον

Ταχής 'Αμπαζής, τον έβρισε κ' έβασπε τόν τοιμπούκι στό κεφάλι του...

Ο έπιλογος τής Ιστορίας αιώς ύληρξε τραγικός. Φαίνεται ότι ή γήφισσα τούς είχε άπατήσει, γιατί τόν φώμοκο δέν έπέφερε εύρηγοτό άποτέλεσμα. Η Κατερίνα έμεινε γιά πάντα έτσι, με τόν πρόσσο καταστρεφόμενο. Αζήνη και ό άντρας τής τήν εσυγάμισε και τήν έγκατέλειψε. 'Υστερ' από τρία χρόνια ή δυστυχισμένη Κατερίνα μάζωσε και πέθανε...

Η τραγωδία που διηγηθήκαμε θυμίζει μιάν άλλη που διαδραματίστηκε στό Σεράγι το 'Αλή Πασά. Η ήρωίς αυτή τή φορά όνομαζόταν Μορφούλα Γιαννιζή, και ήταν ή όμορφότερη τού χωριού τής, κοντά στό 'Ιωάννινα.

Ο 'Αλή Πασάς τήν είδε μιά μέρα, στή γιορτή τού 'Αγίου Γεωργίου, να χορεύει μαζί με τίς άλλες κοπέλλες στό πανηγύρι. Ο Τύγαννος είχε πάει έφιππος, συνοδεύοντας μεριζούς Εθωπαίους περιηγητάς και συνοδευόμενος από τούς τζοχανταραίους του... Η Μορφούλα, με τή γιορτινή τής φορεσιά, με τά γιορτανάια τής και τά φλωρού τής, τούκανε έξαιρετική εντύπωση. Γι' αυτό κάλεσε άμέσως τούς γουείς τής και τούς είπε να πάρουν τήν κόρη τους και να τόν έπισκεφθούν στό Σεράγι του.

Οι δυστυχισμένοι τού άκουσαν με τρόμο. Στην άρχή σκέφτηκαν να φύγουν δίλοι, κρυφά, από τήν 'Ηπειρό, άλλ' ίστερα εξατάλαβαν ότι δέν ήταν εύκολο να τόν πραγματοποιήσουν αυτό, γιατί όλη ή χώρα ήταν γεμάτη από κατακότους τού 'Αλή... Τότε, στην άπελπισία τους, ήρθε μιά φωτεινή ιδέα στό μυαλό τής Μορφούλας.

— Έγώ θα πάω μόνη μου, είπε, στό Σεράγι, και θα ίδιθε πός θα φύγω από κει άπέκρυπη. Και ή Ξενιτη και τούληρη κοπέλλα άνευοίνισσε στους γονείς τής λεπτομερώς τόν σχεδίο τής.

Τήν άλλη μέρα ή Μορφούλα ανέβηκε στό Λιθαρίτσι, στό παλάτι τού Τυράννου. Οι φύλακες τήν άφροναν να περάσει, κ' ό Ταχής 'Αμπαζής τήν έμιασε στον όντα τού 'Αλή. Ο όντας ήταν άδειος. Η κόρη έστάθη στή μέση και κιντάεζε γύρω με περιέργεια.

ΈΞαίνα άνοιξε μιά πόρτα, και ό κολοσιμένος γέρος, ό γυνός τής Χάικως προχώρησε με τόν σατανικό του χαμόγελο. Μόλις τόν είδε ή κόρη, έπιτήξε μιά κρυφή και σωφιστική χλίον σαφωταζόσις και βγάζοντας άφωρος από τόν στόμα... Ο 'Αλής έπεισθη ότι είχε μπροστά του μιά έπιληπτική, και σελήνιασμένη. (Οι 'Οθωμανοί θεωρούν τούς σελήνιασμένους ιερούς). Στο θέαμα έκείνο ό 'Αλής έτρόμαξε, έδοκίμασε μιά τέτοια απέχθεια, ώστε εδύγισε άμέσως από τή σάλα...

— Πάρτε τήν από δω γρήγορα! διέταξε τούς άδρότους του.

Σέ κάμπωση ώρα ή Μορφούλα Γιαννιζή — που είχε παίξει τόσο καλά τόν ρόλο τής — συηλθε τάχα, άνωρθώθηκε κ' έκανε πός κιντάεζε γύρω τής συσπαιμένη. Ο Ταχής 'Αμπαζής τήν συνόδευσε ως τήν Ξεώπορτα.

— Φύγε από δω και να μίν ξαναφανής, τής είπε. Φτηνά τήν έγλύτωσες!...

Ο πονηρός 'Αρβανίτης είχε ίσως καταλάβει τόν τέγνασμά τής.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ Τ' ΑΧΕΡΑ

Ο Γαλαζίας είνε γνωστός στό λαό μας με τ' όνομα «Τού κομπάρου τ' άχερα». Η περιέργη αυτή όνομασία του όφειλεται, κατά τήν παράδοση, στό παρακάτω περιστατικό :

Μιά μέρα κάποιος άγωνιάντης πήγαμε στό παζάρι με τόν ζωό του. Έπειδή όμως στό δρόμο του δέν έπιασε μεγάλη κατοκαρία και δέν μπορούσε να προχωρήσει, αναγκάστηκε να καταγύνη στό σπίτι ενός κομπάρου τον γιά να Ξενιτηρή.

Τή νύχτα όμως έμπηξε κρυφά στην άχερόνια τού κομπάρου του, τού πήρε όλο τόν άχερο κ' έφυγε, πόνιν άκόμα Ξημερώσει.

Τό πρωί που Ξετνήσε ό νοικοκύρης, είδε πός τού είχαν κλέψει τ' άχερα, αλλά δέν μπόρεσε να μαντέψει πός ήταν ό κλέφτης. Έπειδή δέ είχε ανάγκη να προμηθευτεί άχερα γιά τόν ζωό του και φοβή γιά τήν οικογένειά του, Ξετνήσε γιά τήν πόλιν με όλη έκείνη τή βαρυσχεμονιά. Στο δρόμο βήγχαν λίκου και τού έφραγαν τόν ζωό, αιώτς δέ με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να τούς Ξετνήσει και να γυρίσει πίσω στό σπίτι του.

— Άλλά, μόλις έμπηξε μέσα, βρήκε τόν μικρότερο παιδί του πεθαμένο από τήν πείνα. Ο πατέρας κατελήφθη τότε από άπελπισία γιά άχερα να ελαστημίν τόν άγνωστο κλέφτη που τού είχε κάνει τόσο κακό.

— Όταν Ξαναβήκε ό ήλιος κ' έλμωσε τόν χιόνιν, ό νοικοκύρης πήσε τόν δρόμο, κ' άκόλουθώντας τά σκόρπια άχερα, έφτασε στό σπίτι τού κομπάρου του. Κατάλαβε τότε πός αυτός ήταν ό κλέφτης και τόν εσκότωσε με ένα τσεκούρι...

Κι' από τότε «Τού κομπάρου τ' άχερα» παρουσιάζονται στον ούρανό γιά να θυμίζουν στους άνθρώπους πός τιμωρείται ή άδικία.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΓΟΗΤΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΗΧΩ ΣΤΟ ΧΑΟΣ»

Δημοσιεύουμε μερικά τραγούδια από τήν συλλογή «Ηχώ στό Χάος» τής άγνωστης ως χέες στό κοινό νεαρής ποιήτριας, Ίδως Μαρίας Πολυδούρη. Η ποιήτρια βρίσκεται βραχεία άρρωστη στή «Σωτηρία», όπου τήν επισκέπτονται καθημερινά πολλοί λογοτέχνη γιά να τής έκφέρσουν τή θερμή και ειλικρινή τους συμπάθεια και τήν έκτίμησή τους.

I

— Άνοιξε! Ο ήλιος χρωματίζοι πλημύρια. Μάρνα, μύρα παντού και σ' άγαπώ, σέ ζωστρο. Βραδύνει κ' ύποψιάζομαι, Ξηλεύθω, δέν σου πήρα όλης σου τής ψυχής τόν θησαυρό.

Τά λόγια σου! Ξ, τά λόγια σου, μιά έπύοχσει που καιί μιά έπύοχσει που άργεί πολύ νάρθη. Τ' άκούω παντού, δέν παύουνε. Μέσα τους κάτι κλάει, μέσα τους τρέμει ή άγάπη σου, προτού μοιραία γαθή.

Τά λόγια σου με μέθουν τή μέθη τού θανάτου κ' άκόμα δέν εσίγασαν. Μιλούν και με τρελλάνουν, με μεθούν, με φέρονουν πού σιά μου, ένώ πού άκαταμάχητα στήν ύσταξή καίλοιν.

— Άγαπημένε, άν τή ζωή τή δώσω πίσω, πέ μου, τί θα όφελισή, άκού δέ θα σέ θρώ; Δέ λογαριάζοι τή ζωή, μιά πός μπορεί, καλέ μου, να σόσθη πειά ή άγάπη μου; Και να μη σ' άγαπώ.

ένώ θάνα Ξνοιξε παντού που άκούστηκε ή φωνή μας να έπικαλήται τόν αιώνιον έρωτα και μείς στεγανά να τού πλέκοιμε με μόνο τόν φιλή μας, μέσα στό γιορτασιό λατρείας θερούς.

— Ξ, δέ μου δίνει ό θάνατος καμιά, καμιάν έλπίδα και μου τίς έσθισει ή Ζωή σά μιά ψυχρή πνοή. Η Τώρα που μένει σου έρωτα τήν άγρια καταγύοια να ιδώ να μετρηθούν γιά με θάνατος και ή ζωή.

II

Πόν φύγω γιά τόν μακρινό ταξείδι, θα περάσω, διασχίζοντας αδιάφορα τόν δρόμον τή βοή, από τόν κήπο που άλλοτε κάποιος άπροσδόκητη ώρα τά ήμάτια σου μου μίλησαν γιά μιάν όμοια ζωή.

Και λημονώντας πός κ' οι δώ βγήκαμε γελασμένοι κ' έφυγε τ' ύνερο φωτιά μέσ' στην ανατολή, θα ιδώ τ' άνθη ν' άνοίγονται στό φως και να προσφέρουν τήν εδωμή ψυχούλα τους στής αύρας τού φιλή.

Θά ιδώ τά δέντρα στή βραειά κρασιά ντυμένα πάλιν. Περιελκόμαδες να ομορφύν ζωή στό ταπεινά, χωρίς ναίνα λιγότερο χαρούμενες γιά τούτο και τ' άνθη τους λιγότερο περήφανα κ' άγνά.

Και άν από ένα μύταμο πέσιμα κ' έγώ να Ξίσω όσα μοιταν τά ήμάτια σου σ' όραίο βουδέννο, θα ιδώ να γέφυς πάνω μου και θάνα τόν ζωό, τόσο μεγάλο τόν φιλή, σάν πρώτο, σάν στεγνό.

III

Καλέ μου, ή Άνοιξε έφτασε. Τά βράδια με πλανά πός παίξει στό παραθύρο ή φωτεινή τής σάπια. Μιά τά μεσάνυχτα γροικώ πού φευγαλέα περνά τόν θλιβερό τραγούδι σου στή νυχτιή τους άφια.

Καλέ μου, όλα γυροέουνε γύρωά να με κομίσουν και να μου πούν πός έσθισες γιά πάντα από τή γή. Μιά όλα, χωρίς να θέλουνε, σένα θα μου θυμίσουν, κ' άνάθε θα μου κάνουνε τή νοσταλγία πληγή.

Καλέ μου, πός άπόσθισε παντοτεινά ή ήματιά σου από τόν ήλιο που άλλοτε μ' άγάπη μούζες δείξει; Πός έγινε έτσι να βρεθώ τόσο πολύ μακριά σου κ' ό ήλιος σου έχθρός να μου γεννή, σκατάά να με πνίξει;

MARIA ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΟΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Οι κάτοικοι τού 'Αφγανιστάν, όταν συναντώνται στό δρόμο, χαιρετίζονται ως έξής :

— Είγνομαι να μίν κοινωστής ποτέ, λέει ό ένας.

— Κι' έγώ να μη φτωχίνης ποτέ, άπαντά ό άλλος.

— Επίσης, όταν μιάνει κανείς μέσα σε Ξένο σπίτι, χαιρετά τούς ένοίκους του με τά ακόλουθα λόγια :

— Η ειρήνη τού Θεού μαζί σας!

— Εύχόμεθα να σέ βλέπομε πάντοτε, τού άπαντά ό οικοδεσπότης.

— Όταν δέ ό Ξένος φεύγει, τούς λέγει :

— Ξάς άφίνο στήν ειλόγία τού Θεού.

— Ο Θεός να ειλόγη τόν δρόμο σου, τού άπαντούν έκείνοι.

